

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: **A. B.**, nar., bytem,, korespondenční adresa:, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.05.2016, č.j. X,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25.05.2016, č.j. X, **se z ru š u j e** pro vady řízení a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 01.03.2016, č.j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“), a s přihlédnutím k čl. 57 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále též „Nařízení“).

Žalobkyně v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí především uvedla, že před vystěhováním do Itálie měla na území České republiky (dále jen „ČR“) trvalý pobyt v Praze 4 a nikoliv v Prešově na Slovensku, z následujících důvodů. Dle žalované žalobkyně k požadovanému datu přiznání starobního důchodu splnila podmínku dosažení důchodového věku dle ustanovení § 28 ZDP. K druhé podmínce dle ustanovení § 28 ZDP, tj. získání potřebné doby pojištění, žalovaná uvedla, že žalobkyně získala doby pojištění v různých členských státech EU. Při posuzování jejího nároku bylo proto aplikováno Nařízení, jehož součástí je i čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, která byla publikována pod sdělením č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“). Dle žalované byla žalobkyně k datu rozdělení České a Slovenské Federativní republiky (dále jen „ČSFR“), tj. ke dni 31.12.1992, resp. naposledy před tímto datem, tj. k 31.10.1986, zaměstnána ve Fakultní Thomayerově nemocnici v Praze, přičemž tato organizace nebyla zapsána v obchodním rejstříku.

Žalovaná proto postupovala podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy, dle které se doby zabezpečení získané před rozdělením ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Ze spisového materiálu a ani z dokladů přiložených žalobkyní (kopie oddacího listu ze dne 15.09.1986, kopie posudku o pracovní činnosti ze dne 20.10.1986, s bydlištěm, a z kopie potvrzení o zaměstnání ze dne 27.10.1986, s bydlištěm), přitom jednoznačně nevyplývalo, zda byla ke dni 31.12.1992, resp. 31.10.1986, evidována k trvalému pobytu na území ČR či SR. Žalovaná proto provedla důkladné šetření v příslušných registrech obyvatel (cizinecký informační systém, základní registr obyvatel) a u Ministerstva vnitra ČR. Nebylo pak prokázáno, že by žalobkyně byla k uvedeným datům registrována k trvalému pobytu v ČR. Ke dni 31.10.1986 byla zaměstnána ve Fakultní Thomayerově nemocnici v Praze, což je organizace, jejíž adresa nebyla zapsána v obchodním rejstříku. Nebylo přitom prokázáno, že žalobkyně měla k předmětnému datu trvalý pobyt na území ČR, a tudíž nelze dobu zaměstnání v inkriminovaném období před rozdělením ČSFR (tj. v době od 01.10.1975 do 31.10.1986) hodnotit jako dobu zaměstnání podle českých právních předpisů. Ke dni 06.07.2015 tedy nezískala žádnou dobu pojištění na území ČR, čímž nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro vznik nároku na starobní důchod podle českých právních předpisů a ani podmínku jednoho roku pro získání nároku na starobní důchod dle Nařízení. Z těchto důvodů ji proto nebylo možné starobní důchod z českého důchodového systému přiznat. K hodnocení předmětné doby pojištění by pak měl být příslušný slovenský nositel pojištění.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalované, že neměla v průběhu období od 01.10.1975 do 31.10.1986 trvalý pobyt na adrese V takovém případě by ji v daném období nikdo nevydal občanský průkaz a turistický cestovní pas a rovněž by nemohla v Praze uzavřít manželství s italským státním příslušníkem. Informace o trvalém pobytu je zřejmá z jejího oddacího listu a z posudku o pracovní činnosti, ve kterých je v části bydliště uvedena adresa Jinými doklady nedisponuje, neboť je musela

po vyřízení vystěhovaleckého pasu odevzdat. Žalobkyni však byl na danou adresu vydán občanský průkaz, turistický cestovní pas a devízový příslib. Žalobkyně tedy setrvala na tvrzení, že krátce po zabydlení v Praze, tj. od 01.10.1975, až do ukončení pracovního poměru dne 31.10.1986 byla jejím trvalým bydlištěm právě adresa Nelze ji klást k tíži, že tuto skutečnost nikdo nezapsal na příslušných úřadech.

Žalobkyně dále uvedla, že dne 28.07.2016 osobně volala na Ministerstvo vnitra ČR. Příslušná pracovnice Odboru správní činnosti ji sdělila, že žalovaná se na Ministerstvo vnitra ČR nikdy s požadavkem o prokázání jejího trvalého pobytu neobrátila. Předmětné potvrzení o trvalém pobytu však nebylo možné vydat přímo jí, neboť takové informace jsou předávány pouze na žádost příslušných institucí.

Žalobkyně rovněž brojila proti závěru žalované, že Fakultní Thomayerova nemocnice v Praze nebyla zapsána v obchodním rejstříku. Za tuto skutečnost však nenese žádnou vinu, neboť byla pouhým řadovým pracovníkem a nikoliv ve vedení nemocnice, které má tyto záležitosti na starosti.

Závěrem shrnula, že od 01.10.1975 až do ukončení pracovního poměru dne 31.10.1986 neměnila zaměstnavatele. Nejprve byla zařazena pod Fakultní nemocnici Motol a následně od 01.01.1986 z důvodu delimitace pod Fakultní Thomayerovu nemocnici. Za 16 let a 30 dnů (včetně délky vzdělávacího procesu) žádala o starobní důchod, na který má nárok. K vyřizování starobního důchodu je podstatné předložit doklady a dokumentaci od zaměstnavatele, osobní údaje, potvrzení dne, měsíce a roku nástupu do práce a i datum ukončení pracovního poměru.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná v posuzovaném případě vycházela z toho, že k datu rozdělení ČSFR, tj. ke dni 31.12.1992, byla žalobkyně na území ČR naposledy zaměstnána od 01.01.1986 do 31.10.1986 ve Fakultní Thomayerově nemocnici v Praze. Jednalo se o organizaci, jejíž adresa nebyla zapsána v obchodním rejstříku. Žalovaná proto dále postupovala dle čl. 20 odst. 2 Smlouvy, kdy zjišťovala trvalý pobyt žalobkyně ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Z předložených dokladů přitom jednoznačné informace o jejím trvalém pobytu v posuzovaném období nevyplynuly. Za účelem zjištění této stěžejní skutečnosti proto žalovaná provedla šetření, jak v cizineckém informačním systému a základním registru obyvatel, tak u Ministerstva vnitra ČR. Provedená šetření však nepotvrdila trvalý pobyt žalobkyně v ČR. Na základě zjištěných skutečností proto nebylo možné zhodnotit dobu pojištění splněním potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod. Ostatně slovenským nositelem byla následně pro nárok na důchod doba pojištění zhodnocena. Protože nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně měla v rozhodné době trvalý pobyt na území ČR, nezbylo žalované než její žádost o přiznání starobního důchodu zamítnout.

IV.

Replika žalobkyně

Žalobkyně především uvedla, že splnila potřebné podmínky a odevzdala všechny doklady, kterými disponovala, pro přiznání starobního důchodu. Zdůraznila, že na starobní důchod má nárok a zopakoval obdobnou argumentaci jako v podané žalobě. V evidenčním listu důchodového zabezpečení je jako její bydliště uvedena adresa, tato skutečnost však plyne z toho, že byl vystaven ihned po uzavření pracovního poměru, tj. dne 01.10.1975. Následně si žalobkyně změnila trvalý pobyt, avšak tento u zaměstnavatele nenahlásila. Své jednání označila za omyl. V této době však nemohla tušit, že se provdá na jih Evropy a dojde k rozdělení ČSSR na dva samostatné státy.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Úkolem soudu v projednávané věci bylo posouzení, zda postup žalované byl v souladu s platnými právními předpisy a zda napadené rozhodnutí žalované nebylo vydáno v rozporu se zákonem.

Podle ustanovení § 28 ZDP má pojištěnec *nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.*

Podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. g) ZDP má pojištěnec *nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 31 let a dosáhl důchodového věku v roce 2015.*

Podle ustanovení § 32 odst. 2 ZDP *u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.*

Mezi žalobkyní a žalovanou není sporu, že žalobkyně k datu žádosti o přiznání starobního důchodu (06.07.2015) splnila první podmínku stanovenou v ustanovení v § 28 ZDP, a to dosažení důchodového věku, který v jejím případě činil 60 let.

Sporným je však splnění druhé podmínky dle ustanovení § 28 ZDP, a to získání potřebné doby pojištění. Jak plyne již z rekapitulace rozhodnutí žalované, tak oblast vztahů sociálního zabezpečení mezi ČR a SR je upravena Smlouvou.

Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR *považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občan sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem.*

Podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy *pokud občan neměl ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území České a Slovenské Federativní Republiky, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem.*

Podle čl. 57 odst. 1 Nařízení bez ohledu na čl. 52 odst. 1 písm. b) *není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, které se berou v úvahu při vzniku sociální události, jestliže délka uvedených dob nedosahuje jednoho roku, a pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených právních předpisů se získat nárok na dávku. Pro účely tohoto článku se „dobami“ rozumí všechny doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, které zakládají nárok na dotčenou dávku nebo ji přímo zvyšují.*

Podle čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění smlouvy publikovaného pod sdělením č. 117/2002 Sb.m.s. (dále jen „Ujednání“) se sídlem zaměstnavatele *rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.*

Podle čl. 15 odst. 2 Ujednání *není-li adresa zaměstnavatele v obchodním rejstříku uvedena (např. některé podniky zřízené přímo zákonem), postupuje se podle článku 20 odst. 2 Smlouvy.*

Vstupem České republiky do Evropské unie, tj. dnem 01.05.2004 nahrazuje Nařízení Rady č. 1408/71 mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení, které ČR

uzavřela se členskými státy Evropské unie. Smlouvy neztrácejí platnost, nejsou však aplikovány. Smlouvy se použijí pouze výjimečně, a to:

- I. na osoby, na které se nevztahuje Nařízení Rady č. 1408/71,
- II. v otázkách, které nařízení rady 1408/71 neupravuje,
- III. v případech smluv uvedených v Příloze III Nařízení Rady č. 1408/71.

Článek 20 Smlouvy byl notifikován do Přílohy III Nařízení Rady č. 1408/71 a tento článek se proto i po 01.05.2004 nadále aplikuje. Ode dne 01.05.2010 je uveden v Příloze II Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, které nahradilo nařízení Rady č. 1408/71 a tudíž i nadále zůstává v platnosti.

V této souvislosti je mezi stranami nesporné, že žalobkyně byla k datu rozdělení ČSFR, resp. naposledy před tímto datem, tj. k 31.10.1986, zaměstnána ve Fakultní Thomayerově nemocnici v Praze. K tomu soud poznamenává, že mj. u organizací, jež byly zřízeny přímo zákonem (nemocnice, školy, ministerstva, příspěvkové organizace aj.), nebyla jejich adresa zapsána v obchodním rejstříku. Mezi tyto organizace patřila i Fakultní Thomayerova nemocnice v Praze, tj. zaměstnavatel žalobkyně. Neměl-li tedy zaměstnavatel žalobkyně sídlo, resp. sídlo nebylo zapsáno v obchodním rejstříku, pak nebylo možné pro zjištění příslušného státu k posouzení doby zabezpečení postupovat podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy ve spojení čl. 15 odst. 1 Ujednání. U zaměstnanců takových subjektů je tedy ke zhodnocení veškerých dob pojištění získaných na území ČSFR příslušný ten stát, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR, nebo naposledy před tímto dnem, a to podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy ve spojení s čl. 15 odst. 2 Ujednání. Žalovaná postupovala správně, pokud zjišťovala, zda měla žalobkyně ke dni rozdělení ČSFR, resp. naposledy před tímto dnem, tj. ke dni 31.10.1986, trvalý pobyt na území ČR.

Z obsahu dávkového spisu soud ověřil, že žalovaná vycházela při zjišťování trvalého pobytu k rozhodnému datu z podkladů, jež doložila v průběhu správního řízení. Žalobkyně za tímto účelem žalované předložila následující podklady: 1) Kopii oddacího listu vystaveného dne 15.09.1986, s bydlištěm na adresa, 2) Kopii posudku o pracovní činnosti ze dne 20.10.1986, s bydlištěm na adresa, 3) Kopii potvrzení o zaměstnání ze dne 27.10.1986, s bydlištěm na adrese 4) Kopii potvrzení při změně zaměstnání (zápočtový list) ze dne 28.10.1986, s bydlištěm na adrese Ve spise se dále nachází kopie evidenčního listu důchodového zabezpečení vystaveného Fakultní nemocnicí Motol v Praze, s délkou zaměstnání od 01.10.1975 do 31.12.1985, s bydlištěm na adrese V kopii evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku vystaveném opět Fakultní nemocnicí Motol v Praze je jako bydliště žalobkyně uvedena adresa Součástí spisu je rovněž kopie evidenčního listu důchodového zabezpečení vystaveného Fakultní Thomayerovou nemocnicí v Praze, s délkou zaměstnání od 01.01.1986 do 31.10.1986, s bydlištěm na adrese Z výše uvedených dokladů skutečně nebylo možné jednoznačně seznat, zda byla žalobkyně k rozhodnému datu evidována k trvalému pobytu na území ČR či území SR.

Soud dále z obsahu spisu zjistil, že žalovaná za účelem zjištění trvalého pobytu žalobkyně provedla dne 13.04.2016 šetření v příslušných registrech obyvatel, a to základním registru obyvatel (dále jen „ROB“) a v cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“). V těchto registrech nebyly k osobě žalobkyně nalezeny žádné záznamy. Dle Výpisu z technologického centra Ministerstva vnitra ČR ze dne 26.11.2015 měla žalobkyně v této databázi veden trvalý pobyt od 15.06.1981 do 12.12.1986 na adrese X. Přípisem ze dne 12.05.2016, č.j. 555 706 6911/315, požádala žalovaná Ministerstvo vnitra ČR o informace, zda žalobkyně měla trvalý pobyt na území ČR před rozdělením ČSFR či naposledy před tímto datem, a případně do kdy. Dle sdělení Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23.05.2016, č.j. MV-76556-2/OAM-2016, se žalobkyně v evidenci CIS nenacházela. Dle žalované proto nebylo prokázáno, že žalobkyně měla v rozhodné datum trvalý pobyt na území ČR. Dobu zaměstnání v daném období pak nebylo možné hodnotit jako dobu zaměstnání podle českých právních předpisů.

Podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. V citovaném ustanovení se projevuje základní zásada materiální pravdy, dle které je správní orgán obecně povinen zjistit ex offio stav věci bez důvodných pochybností, aniž by se přitom omezoval pouze na tvrzení jednotlivých účastníků řízení (žalobkyně). Správní orgán je tedy povinen si opatřit jednotlivé podklady a důkazy, na základě kterých je schopen posoudit stav projednávané věci tak, aby o tomto nevznikaly důvodné pochybnosti. Pro zjištění skutečného stavu věci přitom správnímu orgánu slouží nejenom důkazy, nýbrž taktéž podklady pro vydání rozhodnutí (ustanovení § 50 správního řádu), mezi něž patří rovněž podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci.

Žalovaná byla v posuzovaném případě povinna bez důvodných pochybností zjistit, kde měla žalobkyně (zda na území ČR či na území SR) v rozhodné době registrován trvalý pobyt. Jednalo se totiž o skutečnost nezbytnou pro posouzení vzniku jejího nároku na starobní důchod z českého důchodového systému. Žalovaná však své povinnosti nedostála, neboť uzavřela, že trvalý pobyt na území ČR v daném období nebyl prokázán. Současně však ani nebylo jednoznačně prokázáno, že by žalobkyně měla k datu 31.12.1992, respektive 31.10.1986, veden trvalý pobyt na území SR. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.09.2003, č.j. 2 A 1105/2002-OL-22 kde je mj. uvedeno: *„Rozhodne-li správní orgán i přes přetrvávající nejasnosti o skutečnostech rozhodných pro přiznání nároku, způsobené tím, že navrhovatel nepředložil doklad osvědčující jím tvrzený nárok, poruší tím povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.“* V posuzovaném případě vyplýval ze soustředěných důkazů (kopií jednotlivých dokumentů) a podkladů pro vydání rozhodnutí evidentní rozpor, zda měla žalobkyně v rozhodné době trvalý pobyt na území ČR či SR. Tyto rozpory a neúplnosti poté bránily potřebnému zjištění skutečného stavu věci. V obsahu dávkového spisu přitom soud nalezl přípis Ministerstva vnitra ČR ze dne 10.08.2016, č.j. MV-105814-2/SC-2016, ve věci poskytnutí osobních údajů z agendového informačního systému evidence obyvatel k osobě žalobkyně, který byl adresovaný žalované. V přípise je přitom uvedeno: *„Odbor správních činností – oddělení evidence obyvatel Ministerstva vnitra obdržel dne 29.7.2016 žádost výše jmenované (pozn. soudu:*

žalobkyně) o poskytnutí osobních údajů z agendového informačního systému evidence obyvatel. K tomu sdělujeme, že na základě takového podání nelze její žádosti vyhovět. Z tohoto důvodu požadované údaje sdělujeme v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů, Vám:, - od 14.1.1975, - od 10.12.1986 v zahraničí. (...) Paní byla o tom, že jsme údaj o trvalém pobytu poskytli vám, vyrozuměna.“ Z přípisu Ministerstva vnitra ČR přitom plyne, že v agendovém informačním systému evidence obyvatel měla žalobkyně od 14.01.1975 do 10.12.1986 veden trvalý pobyt na adrese X, tj. na území ČR.

Dle názoru soudu žalovaná tedy vydala napadené rozhodnutí, aniž by byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Z přípisu Ministerstva vnitra ČR totiž plynou zcela opačné závěry, než ke kterým žalovaná ve svém rozhodnutí dospěla, tj. že žalobkyně měla v rozhodné době trvalý pobyt na území ČR. Dle názoru soudu není přitom rozhodné, že byl předmětný přípis vydán až po napadeném rozhodnutí, neboť údaje takto získané byly žalované dostupné i k datu vydání rozhodnutí. Žalovaná je však od příslušných správních orgánů nevyžádala. Dle žalované z registrů obyvatel nevyplývalo, že by žalobkyně byla na území ČR k trvalému pobytu registrována. Dle názoru soudu si žalovaná měla předmětnou informaci vyžádat od Ministerstva vnitra ČR samostatně ze své úřední povinnosti. V posuzovaném případě informaci poskytlo žalované Ministerstvo vnitra ČR, a to až na základě žádosti žalobkyně. Soud k věci nadto uvádí, že žalovaná zjištěné skutečnosti nezohlednila ani ve svém vyjádření k žalobě. Uvedla totiž, že ani šetření v informačních systémech obyvatel nepotvrdilo skutečnost trvalého pobytu žalobkyně na území ČR.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná v průběhu správního řízení nedostatečně zjistila skutkový stav. Je především na žalované, aby najisto postavila skutkové okolnosti posuzovaného případu a řádně odůvodnila své rozhodnutí, přičemž musí přihlídnout rovněž k výše uvedenému přípisu Ministerstva vnitra ČR ze dne 10.08.2016. Správním soudům totiž nenáleží nahrazovat správní orgán při vyšetřování skutkových okolností pro správní rozhodnutí. Je tedy na žalované, aby nejprve ona zjistila a taktéž zhodnotila veškeré skutečnosti, jež obsahuje správní spis, případně sama provedla dodatečné dokazování a na základě těchto důkazů vydala řádně odůvodněné správní rozhodnutí, jež bude postaveno na jednoznačných a bezrozporných skutečnostech rozhodných pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o starobní důchod.

VI.

Závěr a náklady řízení

Žalovaná se tedy dopustila vad řízení spočívajících v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a v nedostatečném odůvodnění správního rozhodnutí. Soud proto postupem dle § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vyplývající z odůvodnění rozhodnutí (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výroky II. a III. ve smyslu ustanovení

§ 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve

věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, náklady řízení však neúčtovala, proto jí krajský soud žádnou náhradu nákladů nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalovaná nebyla v řízení úspěšná a nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (ustanovení § 60 odst. 2 s.ř.s.), soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (ustanovení § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.